

Prolog

Rybář Starý Marral žil v jedné z nejpodivnějších částí Belisaere, starobylého hlavního města Starého království. Ač se hrdé město honosilo vysokými hradbami určenými k ochraně před živými nepřáteli a akvadukty s proudící vodou, které tvořily hráz proti Mrtvým, jedno maličké zákoutí oné velké metropole leželo mimo záštitu hradeb a vody.

Skalnatý kus souše, všem známý prostě jako Ostrůvek, vystupoval z vln hned za jihovýchodní mořskou věží. Se zbytkem města ho jen za toho největšího odlivu spojovala hrbolatá vyvýšená cesta a obydlený byl těmi nejchudšími z nejchudších, rybáři, kteří přišli o čluny nebo příliš pili nebo utrpěli nějakou pohromu, která jim bránila v přístupu do bohatšího rybářského přístavu o něco dál na sever.

Nikdo nevěděl, co Starého Marrala na Ostrůvek přivedlo. Žil na něm, kam paměť ostatních sahala, v chatrči z naplaveného dříví a cárů plachtoviny, a od asi tuctu dalších chajd na Ostrůvku ji odlišoval pouze těžký závěs ze stovek žraločích zubů vpletených do nepoužívané rybářské sítě, který sloužil jako dveře.

Starý Marral si na skrovné živobytí vydělával paběrkováním na mořském břehu. Každé ráno obcházel Ostrůvek, a pokud byl odliv, vydával se i na skaliska u východní městské hradby. Mohlo to být velmi nebezpečné, neboť příliv a odliv se v Saerském moři střídaly rychle a byly silné. Za starých časů, kdy se hradby neu-

stále opravovaly, by se Marral mnohokrát utopil. Avšak teď, kdy velké hladké vnější plochy erodovaly, na nich byl dostatek záchytných míst pro ruce i nohy, aby se dalo z dotírajících vod vyšplhat i s tlumokem plným předmětů, které moře přineslo na svých modrozelených vlnách.

Jednoho rána se ve sběračově tlumoku objevil hotový poklad.

Marral si napřed myslel, že našel skleněný rybářský plovák, který se uvolnil z nějaké sítě. Ranní slunce se zablesklo na nějakém předmětu pohupujícím se ve vlnách a odrazilo se s nazelenalým odleskem. Ale když vlna předmět přinesla blíže ke břehu, aby na něj Marral dosáhl, ukázalo se, že nejde o plovák ani bójku, nýbrž o hranatou láhev z tlustého zeleného skla. Byla prázdná, ale Marrala nezajímala ani láhev, ani to, co se v ní kdysi mohlo nacházet. Zaujala ho spíše zátka. Byť byla zašlá stářím a dlouhým pobytem ve vodě, poznal, že je ze stříbra, a co víc, k hrdlu láhve byla přichycena třpytivými drátky, které si dosud zachovávaly teple žlutou barvu – drátky ze zlata, které odolávalo působení zubu času.

Marral se při pohledu na úlovek téměř zachechtal, ale nakonec se ovládl. Chechot byl jen divadýlko pro lidi z města, onu hrstku, která si myslela, že je nějaký druhořadý volnomagický čaroděj, který umí nabídnout snadnější, a méně poctivou, cestu ke splnění jejich přání, než se pojí se strastmi Výsadní magie nebo nemagické tvrdé práce. Součástí této iluze byl i jeho závěs ze žraločích zubů, ale byla to jen iluze, díky níž si občas přišel na několik stříbrných denierů od bláhovců, kteří si mysleli, že by se volnomagický čaroděj mohl usadit tak blízko Belisaere, byť mimo městské brány a záštity.

Marral si nález přivinul pevně k tělu a cestou, kterou přišel, se vydal zpátky domů po mokřích skaliscích pod mořskou hradbou, kde ještě oblézal hlubší tůně s nebezpečně se točící vodou, jež by vmžiku strhla a vsála do hloubky každého, kdo by do ní spadl.

V chatrči, zatímco stříbro čistil čpavkovou vodou a terpentýnovým olejem, přemýšlel, jak se svou kořistí naloží. Na Zimní ulici

mohl oslovit řadu vetešníků, s nimiž pravidelně obchodoval, ale měl pocit, že stříbrná zátka je pro ně až příliš dobrá. Tihle lidé by mu určitě za tak zručně vyrobený kus nevyplatili odpovídající odměnu. V kovu bylo vidět jemné rytí, maličké symboly podobné značkám, jaké kdysi viděl v knize pocházející z kapsy jednoho mrtvého námořníka. Knihu tehdy dobře zpeněžil i navzdory tomu, že byla silně promáčená a potažená vrstvou soli.

Když se na symboly ve stříbře chvíli díval, musel odvrátit zrak. Nějakým způsobem ho vyváděly z míry, skoro jako by se pohybovaly. Cukaly sebou. Na vině byly bezpochyby ty čistící přípravky a výpary z nich.

Marral nezískal křestní Výsadní znak, a nebyl tudíž nijak spojený s Výsadou. Proto teď neviděl, jak se kolem rytin svíjí a pohybují skutečné Výsadní znaky. Necítil zaklínadlo spoutání, kterým byla láhev uzavřena už bezmála devět set let. Necítil ani bytost, jež v ní byla uvězněna, ačkoliv mu přece jen připadalo trochu zvláštní, proč je sklo stále tak studené i tak dlouho poté, co ho vylovil z moře.

Po delším čištění zaslého povrchu Marrala napadlo, jestli by nebylo lepší s láhve vytáhnout zátku a odnést ji do města ke zlatníkovi. Nebylo třeba brát celou nádobu. Takových bytelných hranatých láhví ostatně viděl už desítky a žádná nestála za víc než měděný tronk.

Připadalo mu to jako jeho vlastní nápad.

Proto tedy velmi opatrně odtáhl první zlatý drátek. Když zlato uvolňoval, rozbrněly ho ruce, do prstů mu vyšlehla spalující bolest. Věděl, že ho souží stařecká zimnice, třebaže jen málokdy zaútočila s takovou silou. Vzpomněl si na husí mast, která mu někdy pomáhala, ale neměl doma ani trošku a bolest po odtažení drátku naštěstí polevila.

Když pak vytahoval z láhve samotnou zátku, hrud' mu proklála další bodavá bolest. Ale i takovou už zažil, a tak si jen odkašlal s vědomím, že za chvílku zeslábně. Což se opravdu stalo, přesně

v okamžiku, kdy zátku vytáhl s hlasitým puknutím, jako by láhev nebyla prázdná, ale obsahovala to nejvybranější lehké šumivé víno z Orestery.

Marral podržel těžký uzávěr v prstech a v duchu už počítal, jakou může mít cenu coby kus stříbra. Měl by mu zaplatit nový kelímek husí masti, soudek jeho oblíbeného tmavého piva a při nejmenším několik kuřat, vítanou změnu v jídelníčku tvořeném stále jen rybami a koryšši.

Právě uvažoval nad kuřaty, když si všiml, že je s ním v chatrči ještě někdo, ačkoliv neslyšel, že by zachřestil závěs ze žraločích zubů, a na kamenité podlaze se neozval jediný krok.

Prudce sáhl po vykostovacím noži u opasku, ale zarazil se, jakmile v prstech sevřel jeho ohmatanou kostěnou rukojeť.

Cizí postava, která se u něj tak potichu objevila a teď se naproti němu posadila na dřevěnou bednu, mu byl podivně povědomá, ale byla to povědomost, již si jen zvolna vybavoval z dávných časů.

„Greten? Ale ty... ty ses utopila... skoro před třiceti roky...“

Mladá žena se usmála, věnovala mu až oslnivý úsměv; zuby se jí bíle a jasně zaleskly i uvnitř tmavé chatrče. Marral si nemohl pomoci a úsměv jí opětoval a rozepjal ruce, aby sevřel v náruči svou dávno ztracenou nejmilejší sestru, byť se mu z koutku mysli ozval hlas s námitkou, že i kdyby se Greten nějak podařilo uniknout z mořských vln, bylo vyloučené, aby vypadala úplně přesně jako před třiceti lety.

Když se objali, Marralovi se po tvářích začaly řinout slzy, vykreslovaly čisté rýhy zatvrdlými vrstvami soli na jeho kůži, stékaly mu do koutků úst. Radostně se rozesmál nad vším tím náhlým dobrem světa vezdejšího, které mu z moře vyneslo nejen drahocennou stříbrnou zátku, ale z mořských hlubin mu navrátilo i mladší sestru.

Smích odezněl, když Marralovi poskočilo srdce a pak se prostě... zastavilo.

Ale zakusil jen závan strachu a rozpaků, neboť se mu Greten nějakým způsobem dál zavrtávala do náruči a zmizela mu v těle.

Stařec zavřel oči a zhroutil se na stoličce, a už by byl spadl na zem, kdyby se v něm něco nepohnulo a nepodrželo ho ve vzpřímené poloze. Potom se mu srdce opět tetelivě rozbušilo a začalo bít silněji než doposud. Marralovu kůži zalila sytá barva a projasnily se mu oči. O několik pídí mu ustoupila bílá místa ve vlasech a strništi na bradě a nahradil je hluboký hnědý odstín, jaký na něm nikdo už několik let neviděl.

„Cítím...“ zašeptal Marral. Odmlčel se, protože vlastní hlas mu zněl jaksi zvláštně. Byl silnější i slyšet byl o poznání líp.

„Cítím se mladý!“

„O něco,“ zamumlal mu v hlavě nějaký hlas. Gretenin hlas. „Nemohu toho udělat příliš mnoho, protože si musíme dávat pozor. Ale potřebuju, abys byl silný.“

Marral se zasmál, hlubokým, smělým smíchem.

„Moje milá Greten!“ zvolal. „Já budu silný! Pověz mi, co potřebuješ.“

„Ze všeho nejdřív,“ šeptala Greten hlasem, který slyšel pouze on..., „se potřebuju dozvědět několik věcí. Kdo vládne království? Kolik let uplynulo od doby, kdy na trůnu seděl druhý Dyran? Pátrají ještě Abhorsenové na zemi po Mrtvých a... jiných?“

Kapitola 1.

Vítejte ve městě

Dům, stojící vysoko na východním svahu Beshilu, patřil v Belisaere k těm nejlepším. Pyšnil se pěti poschodími, přičemž na každém byl široký balkon s výhledem na východ, a měl utěšenou střešní zahradu, z níž se skýtal pohled na méně honosné domy o něco níže na svahu a za nimi na červené střechy budov, které se k sobě těsně přimykaly na dně údolí po obou stranách Zimní cesty. Za domy se zvedalo sedm vrstev Velkého východního akvaduktu a jeho menší spolčnice, městská hradba. Východní hradba se úpatím téměř dotýkala vody a za ní se rozprostírala širá plocha Saerského moře, nyní poseta pomalejšími rybářskými čluny, které se se zpožděním několika hodin vracealy do Rybářského přístavu poté, co se zbytek místních plavidel vrátil s úlovkem ryb do města už za úsvitu.

Clariel stála u jemně tesaného mramorového zábradlí na okraji střešní zahrady, kde jí do tváře svítilo slunce, černočerné, u krku zastřižené vlasy jí čechrал chladivý mořský větřík, a přemýšlela, proč se nedokáže závratnou vyhlídkou, domem a vlastně celým Belisaere upřímně pokochat.

Bylo jí sedmnáct, do osmnáctých narozenin jí zbývaly dva měsíce, a než před třemi dny přijeli do tohoto města, prožila celý život v mnohem menším Estwaelu na dalekém severozá-

padě Starého království a, což pro ni bylo v posledních letech ještě důležitější, v okolí a nitru Velkého lesa, který tam Estwael obklopoval.

Jenže Estwael a Velký les musela opustit i navzdory naléhavým prosbám u obou svých rodičů. Žádala je, aby mohla zůstat doma, stát se Hraničářkou, jednou ze strážkyň, které hlídají v lesích celého království. Ale rodiče jejím prosbám sluchu nepopřáli, a navíc Hraničáři mladé lidi nepřijímají, jak Clariel v Estwaelu vysvětlila seržantka Penrethová hned několikrát a s věcnou vlídností, protože byly dlouholeté známé, ne-li přítelkyně. A stejně tak nechtěli její rodiče přistoupit na žádné další její důvody, proč by jí měli dovolit nikam nejezdit.

Jak pro ni bylo typické, Jaciel, Clarielina matka, dceřině žádosti jednoduše nevěnovala pozornost a o celé této záležitosti odmítala vůbec debatovat. Jacieliny myšlenky se na rodinu soustředily jen zřídkakdy. Coby mimořádně nadaná zlatnice obvykle upírala veškerou pozornost na každý krásný zlatý či stříbrný objekt, který v dané chvíli vytvářela nebo který nabýval obrysů v její mysli.

Harven, Clarielin otec a člověk, který se v životě rodiny staral o všechny praktické věci, své dceři trpělivě vysvětloval, že kromě toho, že je na vstup mezi Hraničáře příliš mladá, s největší pravděpodobností už za rok o něco takového stát nebude. Všemu ještě nasadil korunu tvrzením, že přestěhování do Belisaere je prospěšné jak pro ni, tak i pro její matku, jíž se dostalo cti vstoupit v hlavním městě mezi členy Vysokého cechu zlatníků.

Oba Clarielini rodiče opakovali, že v Belisaere se jí naskytne mnohem víc příležitostí. Mohla by sama nastoupit do učení, do nějakého Vysokého cechu nebo k jedné z Velkých společností. Rodina by jí dokonce mohla zakoupit nějakou živnost. Nebo by mohla uzavřít výhodný sňatek.

Ale Clariel žádná z těchto „příležitostí“ nezajímala. Věděla, že z Estwaelu by jen kvůli ní nikdy neodjížděli. Jakákoliv případná výhoda, kterou by mohla získat, by byla jen přívěskem k touze

její matky po mnohem větší dílně, větší škále lepších kovů, drahých kamenů a dalších materiálů potřebných pro její práci a většímu množství pracovní síly, do níž by se bezpochyby počítal přinejmenším půltucet dalších uhrovitých učedníků, kteří by se Clariel při večeri pokoušeli nakouknout do výstřihu.

Významné zakašláním za jejími zády ji teď u zábradlí přimělo udělat čelem vzad. Usmál se na ni její otec, oním slabým úsměvem, v němž poznávala posla špatných zpráv. Během posledních několika měsíců se tento úsměv objevoval často. Když se lidé s Harvenem setkávali poprvé, považovali ho za silnou osobnost, dokud se mu nezkřivily koutky. Úsměv měl slabý a poddajný. I on byl zlatník, ale na řemeslo samo neměl nijak zvláštní nadání. Mnohem lépe mu šlo organizování živnosti, vybudované na práci jeho manželky.

„Přišel jsi mi říct, že nějakým šťastným řízením osudu dostávám svolení k návratu domů?“ zeptala se Clariel.

„Toto je teď náš domov,“ odvětil Harven.

„Mně to tak nepřipadá,“ řekla Clariel. Opět se zadívala přes zábradlí a přes všechny ty bílé kamenné budovy se střechami z červených tašek, načež stočila pohled zpátky na dekorativní keře v terakotových květináčích, jež utvářely jejich střešní zahradu, keře s bledou kůrou a malými, neduživě vyhlížejícími žlutými lístky. „Není tady nic zeleného. Neviděla jsem jediný opravdový strom. Všechno je uspořádané a zkrocené a uložené mezi zdmi. A je tu příliš mnoho lidí.“

„V zahradách na Palácovém kopci je spousta velkých stromů,“ řekl Harven. „Jen je odsud nevidíme.“

Clariel zasmušile přikývla. Pomyslela si, že několik stromů, stojících příliš daleko od nich, za mílemi obytných domů a dílen a dalších budov s tisícovkami lidí, jen stvrzuje, že má pravdu.

„Přišel jsi mi něco říct?“ zeptala se otce, ač věděla, že právě kvůli tomu ji oslovil a že se jí jeho slova nebudou zamlouvat. Prozradil ho jeho úsměv.

„Víš, tvoje matka se včera sešla s cechmistrem Kilpem, který jí sdělil, že má pro tebe jistou příležitost, a matka si přeje... my si přejeme, abys ji využila.“

„Příležitost?“ zeptala se Clariel a zmocnila se jí úzkost. „Pro mě?“

„Ano, příležitost,“ pokračoval její otec a pozvedl ruce a vypjal ramena, aby zdůraznil, s jak skvělou příležitostí se jí chystá seznámit. „Zlatníci, Obchodníci, Kořenáři, Severozápadní obchodní společnost... všechny Vysoké cechy a většina úspěšných podniků vysílá své potomky na Belisaerskou výběrovou akademii –“

„Do školy?“ přerušila ho Clariel. „Já jsem do školy už chodila! A nejsem malé dítě!“

Do školy už vskutku chodila, v Estwaelu. Byla to soukromá škola pro žáky od osmi do čtrnácti let, v níž se naučila počítat pomocí početní tabulky; vést účetnictví; psát formální dopisy; dohlížet na služebnictvo; účastnit se velké štvance za doprovodu psů a jestřábů; bojovat dýkou, mečem a lukem; a také hrát na žaltář, citeru a na píšťalku z rákosu.

Také byla krátce po narození pokřtěna Výsadní znakem na čelo a učila se základům Výsadní magie, onoho mimořádně organizovaného a obtížného čarodějnického systému, jenž čerpal z nekonečné škály symbolů, které dohromady vytvářely kouzelnou Výsadu, jež popisovala, zahrnovala a spojovala všechny věci na tomto světě a pod ním, nad ním, uvnitř a mimo něj.

Vlastně by bylo s podivem, kdyby se Výsadní magii neučila, vzhledem k tomu, že byla vnučkou Abhorsena. Abhorsen, hlava stejnojmenného rodu, vykonavatel úřadu a příslušník jejich pokrevní linie, pocházel z pozůstatků starobylých mocností, které vytvořily Výsadu a systematicky utřídily a uspořádaly Volnou magii, jež svou nahodilou a sobeckou povahou kdysi skýtala hrozbu pro všechny živé bytosti.

Abhorsenové, podobně jako jejich bratrance z královského rodu a také v ledovci přebývající a do budoucna hledící Clayry,

tvořili stejně hlubokou součást základů a začátků Výsady jako její hmotnější opory: Velké Výsadní kameny pod královským palácem v Belisaere; Zeď, která vymezuje hranice Starého království na jihu; a Velká Průrva na severu.

Vedle soukromé školy v Estwaelu Clariel navštěvovala i jiný, neformálnější vzdělávací ústav, do velké míry bez vědomí svých rodičů. Od svých dvanácti let vždy, když měla volný den, chodila ke své tetě Lemmin. Lemmin byla bylinkářka, která žila na okraji lesa v pohodlné chalupě obklopené obrovskou zahradou s vysokými zdmi. Clarielini rodiče se domnívali, že jejich dcera zůstává uvnitř těchto zdí. Ale při návštěvách u příbuzné zhus-ta došlo jen na letmé objetí a pozdrav, načež se Clariel, s tetiným dobrosrdečným tichým souhlasem, vydávala brankou do lesa, kde se pak s Hraničáři nořila hluboko mezi stromy nebo se přidávala k lovcům z hájovny. Od všech těchto lidí se naučila chápat zvyklosti zvířat, povahu stromů a také stopovat, lovit, klást pasti, vyhledávat, vykuchávat a stahovat z kůže zvěř a vyrábět a opravovat, a vůbec žít v divoké přírodě.

Divoká příroda... tam bych teď měla být, pomyslela si Clariel. Ne uvězněná tady v téhle obrovské změti zdí, spoutaná nesmírnou sítí ulic, zapletená ve zmítání davů lidí, kteří jsou lapeni stejně -

„Není to jako na tvé bývalé škole,“ vyrušil ji ze zamyšlení otec. „Je to něco nového v tom, že se tomu říká příprava pro další společenské uplatnění. A není to pro děti jako takové... je určena pro syny a dcery vyšších cechovníků. Setkáš se s nejlepšími lidmi ve městě a naučíš se s nimi vycházet a jednat.“

„Já se nechci setkávat s ‚nejlepšími lidmi‘ ve městě!“ protestovala Clariel. „Já po setkávání s jinými lidmi nijak netoužím. Jsem naprosto spokojená, když jsem sama. Nebo jsem alespoň byla, ještě doma. A navíc, kdo ti tady bude pomáhat?“

Clariel otci několik dnů týdně už dlouho vypomáhala, asistovala mu ve všech ohledech souvisejících s chodem zlatnické

živnosti, které Jaciel opomíjela a mezi něž se počítaly finanční transakce, drobné peněžní výpůjčky a jiné operace a vůbec dohled nad fungováním dílny, zvláště vedení detailních výkazů o nakoupených surovinách, o způsobu jejich použití, produktů, jež se z nich stávaly, a zisku, který přinášely při prodeji. Tuto práci měla ráda, hlavně proto, že při ní bývala sama – a užívala si ticha a klidu Harvenovy staré pracovny – ve vysoké věžní místnosti s dlouhými okny, z nichž byl úžasný výhled na zalesněné kopce v okolí Estwaelu. Zabrala jí také jen asi dvanáct hodin týdně, takže pak měla spoustu času na toulky zeleným světem za hranicemi jejich městečka.

„Cech mi sem pošle jednoho učedníka,“ odpověděl Harven. „Člověka, který se hodí na ty... méně... ehm... někoho se smy-“

„Se smyslem pro čísla a hezkým rukopisem?“ nadhodila Clariel. Věděla, že otci jeho nedostatek nadání na skutečnou zlatnickou práci nabourává sebedůvěru, ačkoliv se to snažil skrývat. Sám už dlouhá léta nic nevytvořil, nejspíš proto, že se nemohl ani náhodou přiblížit genialitě své manželky, byť si neustále stěžoval, jak mu živnost zabírá veškerý čas a nenechává mu ani chvíli na vlastní tvorbu.

„Ano,“ přisvědčil Harven. „I když očekávám, Clarrie, že tvou pomoc budu potřebovat neustále, jenom už ne v takové míře.“

„Nebo vůbec, jak mi to tak připadá,“ řekla Clariel. „Kolik času budu muset na té akademii trávit?“

„Tři dny v týdnu, až do Podzimní slavnosti,“ řekl Harven. „A jen dopoledne, od devíti hodin do dvanácti.“

„To bych, myslím, přežít mohla,“ odušila Clariel. Od letního slunovratu uplynulo už několik týdnů, ačkoliv dny byly ještě dlouhé a noci teplé. „Ale co bude po Podzimní slavnosti? Pak se budu moct vrátit domů.“

Harven se zadíval na ostré pozlacené špičky svých červených kožených střevíců, elegantní obuv chotě nejnovější a pravděpodobně nejtalentovanější Vysoké zlatnice v hlavním městě.

Pohled na střevíce byl spolu s jeho úsměvem nadmíru výmluvným znamením. Upírat pohled na boty měl ve zvyku, když se chystal své dceři zalhat nebo když se chtěl vyhnout přímé odpovědi na určitou otázku.

„Uvidíme, jaké cesty se objeví,“ zamumlal.

Clariel od něj sklouzla pohledem k osamělému rackovi letícímu k Rybářskému přístavu, aby se přidal k hejnům, která se tam neustále vznášela a hašteřila jako zrcadlový obraz lidí na zemi.

Věděla, co její otec nahlas neříká. Rodiče doufali, že si najde někoho, kdo by ji chtěl pojmout za manželku nebo, což by bylo pravděpodobnější, kdo by se chtěl přiženit do rodiny Vysoké zlatnice Jaciel. Nějakého učedníka z cechovní rodiny nebo někoho z těch „nejlepších lidí“ ze školy. Tím by se vyřešila potíž s dcerou, která se sama zlatnicí stát nechce, která se nechce chopit žádného jiného řemesla či živnosti, jež pro ni považují za vhodné.

Ale Clariel se za nikoho vdávat nechtěla. Jednou či dvakrát – víckrát ne – už přemýšlela, jestli není ze své podstaty člověk, kterému je nejlíp samotnému, podobně jako kuny, které se stýkají pouze během kratičkého období páření a pak si jdou všechny svou cestou. Nebo třeba jako její vlastní teta Lemmin, která se rozhodla žít zcela sama, ačkoliv našťestí pro Clariel návštěvy dokázala vystát za předpokladu, že se samy zabaví.

Lemmin se se svou neteří o osamělosti a soběstačnosti už jednou bavila, a to krátce poté, co se Clariel rozhodla, že bude poprvé sdílet lože s mladým mužem, a zjistila, že celou zkušenost vnímala jen velmi otažitě a bylo jí jedno, zda se akt samotný a všechny ty citové tanečky kolem budou ještě někdy opakovat.

„Možná se mi muži nelíbí,“ svěřila se Clariel tetě, která mezitím vytrhávala česnek a kochala se úrodou. „Ačkoliv nemůžu říct, že bych tyto city chtěla věnovat naopak ženám.“

„Jsi mladá,“ odpověděla Lemmin a přičichla k obzvlášt velké paličce česneku. „Tak či onak, je nejspíš ještě příliš brzy, abys měla v těchto věcech jasno. Nejdůležitější je, abys byla upřímná sama k sobě, ať to budeš vnímat jakkoliv, a nesnažila se cítit nebo chovat jinak jen proto, že tě napadne, že bys to tak cítit měla, nebo že ti někdo řekne, jak to cítit musíš. Ale přemýšlej o tom. Neprozkoumané city vedou k nejrůznějším potížím.“

Clariel své city opět prozkoumávala a zjistila, že se nijak neměnily. Stále chtěla z hlavního města pryč, a jelikož ji Hraničáři nechťeli přijmout do svých řad, chtěla si v lese za Estwaelem koupit loveckou chatu nebo hájenku, vyrážet lovit zvěř a ryby a jen si žít v klidném, chladivém, stinném světě lesních údolí a vřesem porostlých kopců, které tak milovala. Ale k tomu potřebovala souhlas rodičů a také peníze, a ani jednoho se jí nedostávalo.

Tedy minimálně do doby, než vymyslí, jak si je obstarat...

„Je tu ještě další věc,“ pronesl Harven opatrně. Už se sám díval přes zábradlí, což u něj bylo mírné zlepšení oproti zírání na střevíce, ačkoliv k pohledu do Clarielinych očí se ještě neodhodlal. „Tedy ještě *několik* dalších věcí.“

Clariel ztratila racka z dohledu, protože dorazil k hejnu a nechal se jím pozřít; veškerá jeho samostatnost byla rázem ta tam.

„Ano?“

„Na téhle škole... na téhle Akademii... se neučí Výsadní magie.“

„A to znamená co?“ zeptala se Clariel a ponoukala ho, aby s těmi dalšími špatnými zprávami neotálel. Otcovu tvář opět zkřivil velký úsměv, takže očividně mohla očekávat další nepříjemnosti.

„Jak se zdá, v dnešní době není v módě nebo něco na ten způsob,“ zamumlal Harven. „Nejlepší lidé Výsadní magii nepraktikují, a není-li zbytlí, najímají si lidi, kteří ji dělají za ně.“

„Tihle ‚nejlepší lidé‘ mi připadají dost líní a natvrdlí,“ poznamenala Clariel. „A netloustnou z toho, že už sami skoro nehnou prstem?“

Ona sama byla štíhlá a až donedávna by si ji leckdo snadno spletl s chlapcem. Po drobných úpravách a ve správném oblečení by se za něj ještě stále mohla vydávat. Bylo to dosti užitečné, a o to snáze mohla běhat za vepří hledajícími lanýže, chytat do ruky pstruhu v řece Wael, lovit drobnou srnčí zvěř a dělat všechno to, co měla ráda, ale co nebylo patřičné pro dobře vychovanou dceru příslušníků živnostenské elity. Pomyslela si, že tento potenciál pro klamání by se jí mohl hodit i v Belisaere. Zvláště až bude chtít z města zmizet.

„Nemluv nesmysly,“ řekl Harven. „Tvoje matka každopádně chce, aby ses ponořila do studia Výsadní magie –“

„Proč?“ vyhrkla Clariel. „Nikdy to po mně nechtěla. Má to nějakou souvislost s dědečkem?“

Její matka byla Výsadní mág a nepochybně používala kouzela při své zlatnické práci, ale mimo dílnu magii nijak na odív nestavěla. Bylo to nejspíš kvůli tomu, že se svému rodu, Abhorsenům, odcizila a Abhorsenové byli do značné míry živoucím ztělesněním některých stránek Výsady a zpravidla bývali mocnými Výsadními mágy. Jacielinin otec byl ostatně současný Abhorsen, ale Clariel se s ním nikdy nesesetkala kvůli jakési nikdy nezmiňované rozepři, k níž došlo, když byla Jaciel ještě mladá.

„Možná, možná,“ zamručel Harven, což jeho chápavé dceři naznačilo, že to pravděpodobně s Abhorseny nijak nesouvisí. Ale tématu se chopil jako možného vysvětlení a dodal: „Abhorsenové nebo jejich nástupci do Belisaere občas přijíždějí, konají se tu obřady a podobné věci, takže je docela dobře možné, že se budeme muset setkat buď s tvým dědečkem, nebo tvojí tetou –“

„Moje teta je budoucí Abhorsenka?“ zeptala se Clariel. „Já ani nevěděla, že máma má sestru!“

Její rodiče o Jacielině rodině nikdy nemluvili, takže pro Clariel to všechno byly zajímavé informace. Ani o Abhorsenech toho ve skutečnosti příliš mnoho nevěděla, kromě dětské říkanky o Výsadě, kterou se všichni učili:

*Pět Velkých Výsad poutá zem
Pevným svazkem, v duchu společném
Jedna u lidí, co moc mají
Dvě u těch, co Mrtvé uspávají
Tři a Pět se staly kameny a zdivem
Čtyři zří všechno v ledu čirém.*

Abhorsenové byli „lidé, kteří drží zkrátka Mrtvé“, což, pokud Clariel věděla, znamenalo, že pronásledují nekromanty a zapuzují Mrtvé duše, které se nějak vrátily ze Smrti do Života. Oni sami mohli Smrtí procházet a stejně jako nekromanti používali volnomagických zvonců k ovládnání a ujařmování Mrtvých, ačkoliv abhorsenské zvonce nebyly ani tak volnomagické, jako spíše spoutané Výsadou.

Pokud bylo Clariel známo, Abhorsenové za nynějších časů Mrtvé příliš zkrátka nedrželi. Za svůj život neslyšela o tom, že by Mrtví vyvolali nějaké potíže. A stejně tak se zdálo, že ani Clayry, čtvrté z Velkých Výsadních pokrevních linií, nezří nic zásadního ani v budoucnu. Pokud něco viděly, nechávaly si to pro sebe, stejně jako *žily* samy pro sebe ve své odlehlé pevnosti mezi ledovci daleko na severu. Ani král, představitel „těch, kdo nosí korunu“, nikomu v podstatě nevládl, třebaže Clariel nikdy příliš nezajímalo, kdo v konečném důsledku řídí nejrůznější instituce, které podle všeho království spravují.

Všechno jí to připadalo jako přežitky z časů dávno minulých, stejně jako to, že v její době už téměř nic neznamenaly ani „kameny a zdivo“ z říkanky. Byly Zdí na jihu, pro Clariel jen jakýsi zvláštní orientační bod, o němž sice slyšela, ale který nikdy neviděla, a Velké Výsadní kameny znala jen v podobě, jak byly zobrazeny v jedné pantomimě: jako velké šedé loutky lidské velikosti pomalované zlatými Výsadními znaky. V Estwaelu se staly součástí komické scény při slavnosti Letního slunovratu, vysoké kameny, které do sebe narážely, kácely se, opět se sta-

věly a na pozadí výbuchů smíchů celý tento postup několikrát opakovaly.

„Samozřejmě že o ní víš,“ řekl Harven, jako by se o Jacielině rodině bavili ne nikdy, ale naopak neustále. „V každém případě se s ní nebo s tvým dědečkem možná setkáme, a pak je tu i král, který je pro tvoji matku koneckonců bratrancem z druhého kolene, a všichni tihle lidé si... no... jak víš, na Výsadní magii velice zakládají.“

„Neříkal jsi snad, že ‚nejlepší lidé‘ se Výsadní magii už nevěnují, protože je s ní příliš moc práce nebo si při ní spálí ruce na uhel nebo co? Copak král a Abhorsenové nejsou nejlepší lidé?“

„Nebuď hloupá,“ řekl Harven. „Ti jsou spíš... spíš odloučení, zvláště v současnosti. Stojí tak nějak mimo. Dnešní doba, víš, a jiné způsoby a prostředky, mění se situace...“

„O čem to mluvíš, otče?“ zeptala se Clariel.

„Dostane se ti vzdělání ve Výsadní magii,“ vzmužil se Harven a vrátil se k tématu. „Domluvili jsme pro tebe odpolední hodiny u magistra Kargrina, jehož dům stojí na svahu pod námi, možná ho vidíš i tady odsud, řekl bych, že je docela výrazný –“

Clariel se podívala přes zábradlí. Na západním svahu Beshilu stály stovky domů a řada jich byla ještě dál, vršily se jeden na druhém, tvořily jeden shluk.

„Kde?“ zeptala se.

„Někde tamhle dole,“ mávl Harven neurčitě rukou. „Je to dům se znamením ježka, na Kormoránové ulici... ale tvůj strážce už tě tam dovede –“

„Můj strážce?“

„Myslel jsem, že jsem ti o strážcích už říkal.“

„Ne, neříkal,“ opáčila Clariel stroze. „Jakých strážcích?“

„Cech nám poslal několik strážců pro dům a dílnu a taky aby... na nás dohlíželi. Na rodinu.“

„K čemu potřebujeme strážce?“

„Myslím, že je nijak zvlášť nepotřebujeme,“ odpověděl Harven, ale už se opět díval na své střevíce. „Tady se to tak prostě dělá. Tak či onak, jeden bude strážit i tebe. Na cestě do Akademie a zpátky a tak dál. Jmenuje se... ehm... teď mi to vypadlo z paměti. Čeká dole, aby se s tebou setkal. A tvoje matka také chce, aby ti Valannie pomáhala s oblečením.“

„Co je s mým oblečením?“ podivila se Clariel. Měla na sobě to, co v Estwaelu většinou nosila za všedních dnů, v podstatě svoji vlastní verzi hraničářské uniformy: vestu ze srnčiny, pod ní vlněnou světle zelenou košili po kolena a s dlouhými rukávy a palcovými lněnými záložkami u zápěstí a krku; vlněné punčochy a vysoké boty také po kolena, ušité z kůže prvního kance, kterého sama skolila, když jí bylo čtrnáct.

Uznávala, že kůže a vlna jsou trochu těžké, aby se v nich v Belisaere cítila pohodlně. Ve srovnání s Estwaelem, schovaným ve vysokém údolí a obklopeným kopci Velkého lesa, tady u moře slunce víc páliло a větry byly teplejší. V ostatních částech království se naopak používalo poněkud hanlivé spojení „estwaelské léto“ jako označení pro dny, kdy panoval netypický chlad.

„Ženy tady nosí jiné věci,“ řekl Harven. „Valannie ti pomůže koupit všechno, co budeš potřebovat.“

Valannie byla Clarielina nová služebná. Připadla jim společně s novým domem, takže ji nezaměstnávali sami, ale byla jim poskytnuta Cechem. Jaciel se o výběr vlastního služebnictva nestarala, zvlášť když se ihned ukázalo, jak je Valannie užitečná a schopná. Ale Clariel její pomoc doposud co nejvíce odmítala. Byla odhodlána poradit si i bez služebné, poněvadž se musela obejít bez pomoci své staré chůvy Kraille, která se místo hrůz spjatých s pobytem v novém městě rozhodla odejít na odpočinek na statek svého syna za Estwaelem.

„Takže musíš jít dolů,“ řekl Harven.

Clariel beze slova přikývla.

„Promiň, Clarrie,“ dodal ještě její otec. „Ale všechno to bude mít pozitivní dopad. Uvidíš.“

„To doufám,“ pronesla Clariel mrzutě. „Běž, otče, hned jsem dole.“

Její nový strážce stál na nádvoří u vstupní brány a pozoroval dva Jacieliny řemeslníky, jak vrší na hromadu pytle hnědého uhlí. Clariel si s nemalým překvapením všimla, že je menší, a dokonce útlejší než ona sama, a také mnohem starší – bylo mu nejméně třicet, ne-li víc. Měl přivřené oči a nevypadal vůbec příjemně. Když sešla ze schodů a přiblížila se k němu, všimla si, že má na čele Výsadní znak, křestní symbol, který představoval jeho viditelné spojení s Výsadou. Takže byl přinejmenším schopen vládnout Výsadní magií, ačkoliv znak na čele neznamenal téměř nic, pokud dotyčný učení a magické praxi nezasvětil celý život.

Znak na čele strážce ovšem z větší části zakrýval červený šátek, který měl omotaný kolem hlavy. Znak by nebyl vůbec vidět, kdyby si muž nasadil přilbu, kterou si držel u boku. Na kabátci se mu skvěl zlatý pohár Cechu, který ale byl vyšitý barvenou žlutou nití a nebyla v něm ani trocha zlaté slitiny. Brnění z šupin gethre, které měl oblečené pod kabátcem, mu dosahovalo pouze do poloviny stehen a mezi jeho lemem a horním okrajem vysokých kožených bot zůstával nekrytý prostor. Na levé straně širokého opasku muži v omšelé pochvě visel meč a na pravé straně měl za opaskem vsunutou tenkou palici z jakéhosi tmavého bytelného dřeva.

Při Clarielině příchodu se otočil, sklopil hlavu a s trhnutím se napřímil do pozoru.

„Dobré ráno, slečno,“ řekl, aniž se mu v očích či tváři mihl náznak jediné emoce. „Jmenuji se Roban. Cech mě k vám přidělil, abych vás strážil při pohybu po městě.“

„Děkuji,“ odpověděla Clariel. „A... ehm... proč je třeba mě strážit? Když jsme sem přijeli, žádné strážce jsme neměli.“

„Víte, slečno, doprovázeli jsme vás už několik mil před Erchanovou branou,“ odpověděl Roban. „Potají, jelikož lady Jaciel ještě nebyla přijata do Vysokého cechu.“

Nedíval se přímo na Clariel, ale někam nad její pravé rameno. Clariel měla pocit, jako by ani nemluvil k ní, ale podával hlášení jakémusi neviditelnému důstojníkovi nad její hlavou.

„Opravdu jste nás doprovázeli až do města?“ zeptala se. „Proč?“

„Takové jsme měli rozkazy, slečno,“ odvětil Roban, čímž na její otázku vlastně neodpověděl.

Než mohla Clariel pokračovat, přerušil ji chvatný příchod Valannie, která pořád někam spěchala, byla neustále v pohybu, věnovala se tomu či onomu nebo organizovala práci jiným lidem. Byla asi jen o deset let starší než Clariel a určitě nevypadala předčasně zestárlá, ale bylo na ní něco, kvůli čemu vypadala mnohem starší než kdokoliv v jejím okolí. Clariel připomínala babičku, matku jejího otce, která byla přesně tak všetečným, uspěchaným generálem.

„Slečno Clariel, moc se omlouvám, že jsem vás nechala čekat,“ prohlásila a odmlčela se, jen aby vsunula ruku do ohbí Clarieliny paže. „Všechno je přichystané. Napřed půjdeme k Parillinovi pro látku, pak k mistryni Emenor, ta má ty zdaleka nejlepší střihačky. Pak k mistru Blydnenovi pro boty, nebo možná ke Kailinovi, a myslím, že i k Ilvercotovi pro nějaké šátky a podobně. A to mi připomíná... vezměte si prozatím tohle. Žádné strachy, brzy budete mít něco štramáčtějšího.“

Podala Clariel modrý šál z nějaké třpytivé látky. Clariel se na něj podívala, ale nepřevzala ho.

„Co to je?“

„Hedvábný šál, slečno!“ zvolala Valannie. „Abyste si zakryla hlavu.“

„Na to mám přece vlasy,“ opáčila Clariel. „A taky naprosto vyhovující klobouk, který si můžu vzít, pokud si myslíš, že bude pršet. Což mně tedy nepřipadá.“

„Ne, ne, ne. Klobouky jsou pro obyčejné lidi! Vy musíte mít šátek, slečno Clariel!“

Clariel otevřela ústa, aby jí řekla něco o tom, že v Estwaelu nikdo šátek na hlavě nenosí, ale zarazila se, když uviděla, že ze dveří dílny vyšla její matka, jako obvykle v závěsu s učedníky a dmychači ohně. Neměla na sobě své jednoduché lněné pracovní šaty a koženou zástěru s kapsami plnými pilníků, kladívek, kleští, pravítek a dalších nástrojů, nýbrž jakési vrstvené roucho z modrého a světle zlatého hedvábí. Také měla modrý šátek, ačkoliv ten její byl obšitý drobnými zlatými penízky, které zachytávaly sluneční paprsky a odrážely je, čímž dokazovaly, že jsou z pravého zlata.

Ta chybějící zástěra nevěstí nic dobrého, pomyslela si Clariel, protože pokud Jaciel nepracovala, mohla chtít projevit zájem o svou dceru.

Ukázalo se, že je tomu přesně tak. Jaciel zastavila na cestě k mužům, kteří vykládali dřevěné uhlí, a změnila směr přímo ke Clariel. Když se přiblížila, Roban se ještě více napřímil v pozoru a Valannie honem nasadila Clariel na hlavu šátek, stáhla ho, aby jí zakryla Výsadní znak na čele, a nakonec jí pod bradou svázala oba cípy.

„Clariel. Sešla jsi dolů.“

„Ano, matko.“

„Takže ty záchvaty vzteku už tě přešly?“

„Já neměla žádné –,“ začala Clariel dopáleně, než se kousla do rtu. Zdálo se jí, že s matkou nikdy nemůže vést normální rozhovor. „Chci říct, že jsem už zcela smířena se svým osudem, děkuji.“

„Se svým osudem?“ zopakovala Jaciel. „To zní dost zlověstně, nemyslíš? Tak či onak mě to těší. Vidím, že se chystáš jít ven nakoupit nové oblečení. Nezapomeň věnovat pozornost Valannie.“

Otočila svůj povýšený pohled na služebnou a pokračovala. „Valannie, dohlédni prosím na to, aby si Clariel obstarala všechny náležitosti, které bude potřebovat do Akademie a do domu.“